

לולביהם, ומדוע לא נטלו בבתי כנסיות הרבים שהיו בירושלם (ע' כתובות קה. ואיכ"ר ב,ד) ולא היו צריכים להגיע לידי זריקת הלולים ולא ללמדם להקנות זה לזה – אך לפי שמצות לולב במקדש שבעה נלמד ממה שנאמר ושמחתם לפני ה' אלקיכם שבעת ימים, אם כן נראה שיש קיום מיוחד של נטילה במקדש משום 'ושמחתם לפני ה' אף ביום הראשון, דבר שאינו בגבולין, ששם המצוה היא לקיחה בלבד בלא השמחה המיוחדת הזו. על כן היו רוצים אנשי ירושלם לקיים מצוה זו, הגם שאין חיוב לבוא למקדש בשביל זה (עפ"י אגרות משה כרך ה, קדשים סג).

'ומלמדין אותם לומר כל מי שמגיע לולבי לידו הרי הוא לו במתנה'. אין זה ענין לשאלת 'ברירה' – מפני שאין אנו צריכים שיחול הקנין למפרע אלא משעה שהגיע לידו ואילך, ואז הלא מבורר מי הוא הקונה. לא אמרו 'אין ברירה' אלא כשצריך שיתברר הדבר למפרע בשעה שעדיין לא היה הדבר מבורר (עפ"י שאגת אריה צב).

היסוד עצמו מבואר בר"ש (מעשר שני ה,א) ובשו"ת הרשב"א (ח"ב פב) ובחדושי. וכן נראה מדברי רבנו יונה והריטב"א ב"ב פז: (ע' יוס"ד שם).

ובקצות החשן (סא) כתב להוכיח מדברי הרשב"א לענין שליח קבלת גט שחולק, ואולם דחו זאת אחרונים שהרי הרשב"א עצמו כתב כן כאמור (ע' דברי חיים הל' קדושין לג והל' גטין ל; הגרשש"ק במערכת הקנינים. וע"ש שער ג,כב).

'התקינו שיהא כל אחד ואחד נוטל בביתו'. לאו דוקא בביתו אלא גם בבית הכנסת, שיש שם הרווחה שלא כבמקדש (עפ"י זבח תורה).

'אמאי, טלטול בעלמא הוא'. מפשטות דברי התוס' נראה לכאורה שטלטול הלולב אסור משום מוקצה מפני שאינו כלי ואין בו שימוש מלבד המצוה, אלא שסברה היא להתירו משום המצוה (וכן יש לשמוע מרש"י מג. ד"ה אצטריך). ואולם הריטב"א מפרש 'טלטול בעלמא הוא' ואין בו מלאכה כלל, הלכך ודאי התר גמור ליטלו בחג שהרי הוא ראוי למצוות היום ואינו בכלל איסור מוקצה כלל (וצ"ע לפ"ז בלשון הגמרא להלן מג: גבי ערבב 'אי הכי כל יומא נמי לידחי', והלא אמרו שאין שם גזרת העברה ברה"ר וא"כ מה דחיה יש שם. ועוד צ"ע בריטב"א שם ד"ה ופרכינן א"ה. וע"ע חזון איש (מט,ט) שנקט לעיקר שאינו מוקצה ומותר לטלטל הלולב כל היום, וע' גם בחדושי הנצי"ב בע"א וביבמות לג: ובשפת אמת כאן. ע"ע בענין זה ובמסעף, בשבת קכד).

'גזרה שמא יטלנו בידו וילך אצל בקי ללמוד...' אף על פי שגם אם יעשה כן הלא טועה בדבר מצוה הוא ופטור מחטאת [לרבי יוסי דלעיל ועוד תנאים] – מכל מקום הלא עשה איסור, שאין זה כאנוס אלא שפטרנו תורה מחטאת, הלכך גזרו שלא יגיע לידי כן (עפ"י אחיעזר ח"ג פג,ג. וע' גם ערוך לנר). ויש סוברים ש'טועה בדבר מצוה' לא עבר על איסור כל עיקר ואינו טעון כפרה שהרי הוא כאנוס (ע' טעם המלך על שעה"מ לולב ח,א; באר יצחק אה"ע ג,ב; תורת חסד או"ח נח), אלא גזרו שמא יעביר לאחור שכבר קיים המצוה (עפ"י סמ"ג עשין מב מד; ספר האשכול ח"ב עמ' 23 ועוד).

דף מג

'אי הכי יום ראשון נמי? – ראשון הא תקינו ליה רבנן בביתו'. ודוקא בראשון שמצוותו מן התורה

בכל מקום, לפיכך התקינו בו שיהא כל אחד נוטל בביתו, אבל בשאר הימים שמצוותם מן התורה אינה אלא במקדש לא התקינו כן (המאור, ועתוס'. והריטב"א כתב שהיה יכול לפרוך שאר ימים גם כן יתקנו שיטול בביתו אלא שעדיף מזה הקשה).

רש"י פירש שמתוך שלא התרת לו אלא בביתו, זכור הוא ולא יבוא להוציא. ונראה לכאורה לפי זה שהתקנה היתה בכל מקום ומקום שלא ליטלו אלא בבית ולא יוליכנו לבית הכנסת, שאם הכוונה רק שלא להביאו להר הבית אבל מביא לבית הכנסת, מה היכר יש בכל המקומות הרחוקים מהמקדש. אלא אם נאמר שלא חשו לאותם מקומות כי רוב העם עולים לרגל ולנים בירושלם. ואולם לפי המסקנא שחזרו מתירוץ זה, שוב מתפרשת התקנה רק כלפי אנשי ירושלים הקרובים שיטלום בבית או בבית הכנסת ולא בהר הבית, וכמו שכתב בלקוטי הלכות כנ"ל.

'אלא ראשון דאיתיה מן התורה בגבולין לא גזרו בהו רבנן'. טעם הדבר, כיון שמדין תורה חובה גמורה היא בכל מקום ואי אפשר לו להיפטר הימנה, לא הקלו חכמים בדבר משום גזירה דרבה, אבל שאר ימים שאפשר לו להיפטר מן התורה כשאינו במקדש, הקלו בו אף במקדש לדחותו (ריטב"א).

(ע"ב) 'כדי לפרסמה שהיא מן התורה' – להוציא מלבן של בייתוסין, שאינם מודים במצות ערבה מן התורה כדלהלן (ריטב"א. וע' גם בתשב"ץ ח"ב קצו).

מבואר כאן שהלכה למשה מסיני נחשבת 'מן התורה', שהרי מצות ערבה לרבנן הלכה היא (וכן הוכיח הריב"ש בשו"ת, קסג. ע"ש). וכן לעיל ו: קראו להלכה 'דבר תורה' ע"ש ברש"י. וכן אמרו בברכות יט: 'דבר תורה' על שיעור אהל המת, והוא הלמ"מ. ובעירובין ד: וברש"י לענין חציצה וכן ביומא מד: וברש"י; מנחות לט. 'קשר עליון דאוריתא' וברש"י; כתובות י. ורמב"ן שם קי: לענין כתובה דאוריתא; נדה ט. טו: לענין וסתות; תו"י יבמות ד: אגרות משה אה"ע לה, ב-ג. כתבו ראשונים שמטעם זה דוחים את קביעות החדש שלא יחול יום ערבה בשבת, מה שאין עושים כן בשופר ובלולב – כי ערבה הלכה למשה מסיני היא וצריכה חיזוק, שלא כשופר ולולב הכתובים בתורה (עפ"י ספר הפרדס. ואף שבוה"ו אין הערבה מהלכה אלא זכר למקדש, י"ל שצריך חיזוק לכשייבנה. אי נמי, בזה עצמו שקובעים כן, ניתן תוקף למצות ערבה להוציא מלב הצדוקים והדומים להם).

'אי הכי האידינא נמי לידחי? – אנן לא ידעינן בקיבועא דירחא'. וגם לאחר שעמד הלל הנשיא האחרון ותקן את החשבון שבידינו כשראה שהסמיכה מתמעטת ומתבטלת מישראל, וקידש כל החדשים ועיבר כל השנים על פי חשבון זה – לא קבע אלא על מנת שננהג בענין המועדות כמנהג אבותינו לעשות שני ימים טובים בחו"ל, כי כן ראו שכך יפה לנו וכך היא תקנתנו שמא יוצר קלקול על ידי גזרות שמד (כמו שאמרו בביצה ד:), ולא נתכוונו הלל ובית דינו אלא שיהיו לנו מועדות על פי בית דין כמצות התורה [שלולא שתקנו כן בטלו המועדות וראשי חדשים מישראל, שהרי גזרת הכתוב היא שאין לנו מועדות ולא חדשים אלא אם קדשו אותם בית דין מומחים וסמוכים, גם אם נדע מולד הירח] אבל לא רצו לשנות את מנהג אבותינו בכך, ואף במקומות בחו"ל שהשלוחים הגיעו לשם, גזרו לעשות שני ימים בכל מקום שלא לחלוק בחוצה לארץ. ואנו אין לנו אלא מה שקבעו וגזרו הם (עפ"י ריטב"א).

ובחו"א (קלב, ב) באר שאף לשיטת הרמב"ם שגם בחו"ל עושים יום אחד במקומות שידוע שהשלוחים היו מגיעים לשם, אעפ"י כ גזרו אף באותם מקומות שלא ליטול לולב בראשון בשבת, שלא תחלוק בחו"ל.

'אמר רב יוסף מאן לימא לן דערבה בנטילה דלמא בזקיפה'. פירוש, ועתה שאין לנו מזבח אין שייכת מצות זקיפה, הלכך אינה דוחה.

אבל אין לפרש היות ומצוותה בזקיפה אין צורך בדחיית שבת שהרי אפשר לזקופה מאתמול [וממילא גם בזמן הזה לא תדחה, שאין ראוי להחמיר בזמן הזה שהיא משום זכר למקדש יותר משעת המקדש גופא] – שהרי מבואר במשנה שערכה בשביעי דוחה את השבת, ועל כרחנו גם למאן דאמר ערבה בזקיפה היתה שם דחייה, לפי שהיו זוקפים אותה בכל יום ויום ולא מאתמול, וכך היא מצוותה (ריטב"א).

*

'פעם אחת חל שביעי של ערבה להיות בשבת והביאו מרביות של ערבה... הכירו בהן עמי הארץ ושמוסם מתחת האבנים והביאום הכהנים וזקפום בצידי המזבח' –
 נראה שבכוונה הביאו מעשה זה, להראות שגם עמי הארץ שאין בהם לא טעם ולא ריח הביאו טובה ביום זה, ואע"ג דאינהו לא חזו מזלייהו חזו שיום זה בא לקרב גם אותם לאביהן שבשמים, וממילא כמים הפנים אל פנים נתעורר אז אצל ישראל עצם האהבה להיות לעם להש"י למעלה מהטעם, ואף שעדיין אינו מרגיש מתיקות העבודה, ואף טרם שטעמו וראו כי טוב, נתעוררה האהבה שאינה תלויה בדבר שאין לה בטילה עולמית' (שם משמואל, להושענא רבה תרע"ב).

ציונים וראשי פרקים

'זיעבירנו ד' אמות ברשות הרבים'. ערש"י ותוס'. מפשטות דבריהם נראה שחייבים על העברת ד' אמות ברשות הרבים אפילו לא היתה העקירה וההנחה ברשות הרבים, ואף בשעוקר או מניח בכרמלית. [ויש מפרשים שהוא חיוב מחודש שנלמד ממלאכת המשכן]. ואולם הגרעק"א באר דברי רש"י ותוס' באופן אחר [וע' במאירי כאן ובשבת צו]. ע' במובא בשבת צו.

יש מהאחרונים שרצו לומר בדעת רש"י שבהעברת ד' אמות ברה"ר, כיון שמקורה בהלכה למשה מסיני ולא בלימוד מהמשכן, לא נאמר בה דין 'מלאכת מחשבת' וחייב עליה גם אם לא היה בדעתו מתחילה להניח במקום שהניח לבסוף (וע' כפות תמרים ותפארת ישראל ושו"ת בית זבול ח"ב יט, ח. ואולם הרש"ש פרש דברי רש"י באופן אחר). ומאותו טעם יש שכתבו לחייב על העברה גם באופן שאינה צריכה לגופה (ע' דברי חיים ויצא; ציונים לתורה יט). ואולם מדברי הראשונים אין נראה כן, אלא ההעברה תולדה וענף ממלאכת הוצאה (ע' במובא בשבת צו):

הסברים נוספים מדוע נקטו בגמרא העברת ד' אמות ברשות הרבים – ע' במאירי; חדושי הגרז"ר בנגיס ח"א סא, י. וע"ע אבני נזר או"ח תפו, א; ביצחק יקרא כה.

פירוש כל מהלך הגמרא על דרך הסוד, ע' בספר עבודת ישראל סוכות.
 ענינים נוספים בענין נטילת לולב בשבת, במקדש ובגבולין – ע' בשם משמואל סוכות תרע"ב.

'לולב וכל מכשיריו דוחין את השבת דברי רבי אליעזר'. על מש"כ רש"י 'לקוצצו מן המחובר ולא ג' דו' – ע' בשו"ת אבני נזר או"ח צה.

'ימים – ואפילו לילות... ולא לילות'. ע' בענין זה בטורי אבן מגילה ז: שו"ת דובב מישרים ח"א קלא, ג; ובהרחבה רבה בחדושי הגרז"ר ח"ב מה, ב.